

патњи. Сам каже у једној песми: „Све су мени одрекли што су другоме дали“. Има момената кад из њега проговори све што је целог живота угушивао. То чини некад у алегорији: „Тужба ухваћене птице“ („Ујетега птиче тожба“), где пева о птици која тужи за изгубљеном слободом. Њој су све одузели, само јој песму нису могли одузети, и она ће певати усамљена у кавезу док јој срце не препукне. А некад то чини непосредно и отворено као у песми: „У ћелији“ („В целици“), где каже да не може да заборави свет који је као млад напустио, а не сме да га ужива, зато ће умрети са пламеном који му гори у срцу. Ретки су ти тренутци кад се излије песников лични бол, али су у толико јачи и непосреднији. Он би по некад сунце зауставио да би уживао дан који је пропустио. Али убрзо завршава са резигнацијом поручујући сунцу нека тоне и нека се роди другоме на срећу кад се за њега никада није тако родило.

Ни лепота природе, коју Грегорчић врло јако осећа, не може да га разгали; напротив, она чини да се његова меланхолија само појачава. У песми „Ластама“ („Ластавкам“) песник се прво радује пролећу и доласку ласта. Зове их под свој кров да им чува род и да им брани мали дом од круте руке дечака. Али узалуд! Њихово се јато по селу распоредило, а ниједна није дошла под његов кров. Празан је само његов дом, без мекога гнезда, јер је он син несреће. — Завиди младој девојци која је умрла („На мртвачком одру“ — „На мртвешкем одру“). — Моли Бога да никад више не створи човека који би патио као он („Никад човека!“ — „Чловека никара!“).

Грегорчића не тишти само његова несрећа. Он се тек тренутно пода личном болу, осећању усамљености и празнине; много чешће и много више даје израза својим социјалним и хуманим осећањима. Он добро разуме бол других, нарочито дубоко осећа патњу сиротиње, невоље сељака („Непогода“ — „Невихта“). У песми „Мој црни плашт“ („Мој црни плашч“) оплакује правду, братољубље и узор који су умрли. Као Ђура Јакшић, и Грегорчић долази до тога да у свету нема љубави, да је пуно притворства, заблуде, патње и сиротиње.

Али, ма како да ране кржаве и сузе теку, треба их отрти или бар скривати. На земљи нема среће, постоји можда само